

ves iz sebe, ker je hotel sin poročiti dekleta, ki mu ni bilo po volji. V prepiru je zgrabil vinjeni gospodar kuhinjski nož in je zabodel sina smrtno v srce. Druga sina, ki se je vmešal v prepir, je oče huje obklical, nakar je še sebi končal življenje z nožem. Radi nezasišanih krvavih dejanj so razburjeni ljudje daleč naokoli.

Veilna tatvina starega železa in pobeg tati. V tekstilni tovarni Mautner v St. Pavlu pri Preboldu je bilo pokradenega v zadnjem času starega železja za 10.000 din. Tat je prodal pokradeno blago v Celje in je pobegnil. Gre za 38 letnega V. K. iz Leobna, ki je že prej pripovedoval, da jo bo popihal preko meje v Nemčijo.

Obišel mrtve radi zadetka s kamnom v sence. V Oplotnici v župniji Čadram so popivali fantje, ki so se pa na poti proti domu na cesti iz Oplotnice proti Cezlaku stepili. V tepežu je zabodel 17 letni posestnikov sin Franc Obrul iz Koritnega 19 letnega posestnikovega sina Leopolda Rut-

nika s Koblja z nožem v levo nadlaktico. Obrul in 17 letni sin delavca Jožef Rožič iz Planine pri Zrečah sta začela bežati, ostali so pa metali za njima kamenje. En kamen, ki ga je vrgel obklicani Leopold Rutnik, je zadel Jožefa Rožiča v levo senco s tako silo, da se je zgrudil in umrl. Orožniki so izročili pretepače okrožnemu sodišču v Celju. — Mladina, kam jadraš?!

Zagonečen zločin v Dolnji Lendavi. V Petišovcih pri Dolnji Lendavi se je zgodil v noči na 24. april zločin, kojega žrtev je postal 39 letni učitelj Milan Erkar. Omenjeni je bil namenjen k počitku in si je poprej še navil radio-aparat, da bi poslušal zadnje vesti. Naenkrat je slišal na dvorišču šum. Nagnil se je skozi okno in v tem trenutku ga je zadel strel iz puške. Erkar je zgrabil desno oko in je ustreljen še v desno ključnico. Hudo poškodovanega so prepeljali v bolnišnico v Čakovec v resnem stanju. Zločin je zaenkrat še zagonečka.

Varčevati bo treba s prehrano!

V velikih vojnah ima glavno besedo prehrana. V svetovni vojni je padla odločitev po letih, ko je zmanjkalo kruha, ki je močnejši od orožja. Nismo še pozabili skrajno slabih prehranjevalnih razmer proti koncu svetovne morije, že nam grozi s pomanjkanjem tudi sedanja evropska vojna, dasi je Jugoslavija kot agrarna država strogo nevtralna. Kakor pred 25 leti je tudi ta vojna začela z zaporo ali blokado, katere se vedno bolj zaostruje in jo že občutijo na vseh koncih in krajih celo oni, kateri se ne vojskujejo.

Cilj naše države v sedanji vojni je nepripranost, katero hočejo naše odločilne osebnosti obdržati do skrajnosti. Jugoslavija je kot nevojujoča se sila v položaju izvažanja prehrane. Že dosedanji naš izvoz precej občutimo, ker rastejo cene prehrani. Izvozili smo toliko živine, da je manjka. Lanski slabi pridelek krme je silil živinorejce v dobro prodajo živine. Tudi slovenski kmet je prodajal v zimi živino v nadi, da bo na spomlad, ko se bo odprla paša, dokupil. Z nakupom za nadaljnjo vzrejo ni nič, ker vozne živine ni, če pa je, pa je predraga za kmetovalca. Saj vidimo na deželi, kako primanjkuje posestnikom vozna živina. Pri spomladnem oranju so si pomagali nekateri na ta način, da je več sosedov skupaj zmoglo par volov ali krepkejših krav, s katerimi so komaj in komaj opravili oranje in druga najpotrebnejša dela.

Kakor glede živine bi znal postati s časom tudi glede prehrane. Slovenija mora uvažati kruh. Zelo dolga ter huda zima je občutno udarila ozimino. Dasi smo bogata agrarna država, pa nas vznemirjajo zbrani podatki, da moramo biti previdni ter štedljivi, sicer

bomo trpeli pomanjkanje kakor med svetovno vojno.

Svareča slika zgleđa takole: Letošnja zima je bila na veliko škodo ozimini po vsej Evropi. Razen tega smo doživeli letos po naših najbolj žitorodnih pokrajinah velike poplave, ki so uničile od ozimin še tisto, kar je preostalo od zime. Radi slabih vremenskih prilik je samo v Jugoslaviji obsejanih 250.000 orolov manj nego v preteklem letu. K temu treba prišteti 100.000 orolov poplavljenih polj. Že to pomeni 50.000 vagonov izgube na žetvi.

Po svetu

Belgijski liberalci so na las podobni svojim bratcem v naši državi. So namreč zastareli in zakrknjeni pristaši celotnega centralizma. Zato so v belgijskem parlamentu glasovali proti ločenima prosvetnima proračunoma za valonski (francoski) in flamski (germanski) del države. Njim lebdi pred očmi enotna prosveta naroda, čeprav sta v Belgiji dva naroda. Po glasovanju so liberalni ministri izstopili iz vlade in s tem izzvali odstop Pierlotove vlade. Belgijski kralj Leopold predloženega odstopa vlade ni sprejel, ampak je poslal predsedniku Pierlotu pismo. V pismu pravi kralj, da v času, ko stražijo belgijski vojaki meje, ni čas za ministrske krize iz notranjepolitičnih razlogov.

To je zmaga — naša vera. Dogodek, ki pod tem naslovom o njem poročamo, je omenil pridigar westminstrske katoliške prestolne cerkve (v Londonu) monsignor Howlett v

Če homo hoteli zavarovati lastno prehrano, nam ne bo preostalo za izvoz Bog znaj kaj.

Lansko leto smo morali uvoziti 10.000 vagonov koruze. Letos so vzele povodnji 200.000 orolov zemlje, ki je bila določena za koruzni pridelek. Radi tega je ogrožena tudi prehrana naših svinj ter živine, dasi se je živinsko stanje precej skrčilo radi izvoza.

Položaj na Madžarskem je enak našemu. V Romuniji je boljši, a je tudi morala ustaviti izvoz žita, da si zavaruje lastno prehrano. Nič bolj povoljni izgledi niso v Nemčiji in na Poljskem.

Po južnih krajih naše države poplave, v severnejših grozi polju suša!

Ni znano, kako je kaj v Rusiji, ki pa ne pride veliko v poštev za prehrano Evrope in posebno ne v vojnem času.

Pri vseh naravnih neprilikah preostane samo še uvoz prehrane iz prekomorskih krajev. Vsa morska pota so pod nadzorstvom zaveznikov. Zavezniški velebiti bosta odločali, kateri državi bo treba priskočiti na pomoč s prehrano. Nevtralne države bodo morale skrbno paziti na to, kakšno politiko bodo vodile napram vojskujočim se državam.

Zgoraj navedena dejstva so pasivni Sloveniji resen opomin, da bo treba z letošnjim pridelkom, ki je v božjih rokah, varčno postopati, sicer nam grozi pomanjkanje, kakor smo se z njim borili med svetovno vojno. Kmetje, glejte na to, da bo vsak košček zemlje skrbno obdelan in pridelek shranjen ter ne razmetan ali prodan iz pohlepa po dobrem izkupičku!

Naslanjali so se na dolge cevi svojih pušk. Rumeni plamen debele voščénke je dajal njihovim obrazom zelo resen izraz.

Nad pokrajino se je razprostirala noč. Vas je bila odeta v svetlo meglo, ki je bila v mesečini prozorna.

Možje so zrl v Fedorja in pričakovali odločilne besede iz njegovih ust.

Če so bili obrazi mož resni, zaskrbljeni, je bil Fedorjev obraz še bolj. Med včerajšnjim in sedanjim Fedorjem je bila velika razlika.

»Sedaj moramo zažgati križe,« je dejal počasi, »in s tem dati sosednim vašem znak za vstajo.«

»Toda ali je gotovo, da se nam bodo pridružili?« je vprašal eden izmed starejših mož.

»Vsi so obljubili, da bodo storili isto, kar mi. Njihova obljuba je bila tako trdna, da ne moremo dvomiti,« je odgovoril Fedor.

Sedaj se je Aleksej vmešal v razgovor. Resno je spregovoril:

»Možje, še enkrat vse dobro premislite! Stvar je zelo resna. Ne bi bilo prav, da bi v primeru neuspeha odvržali od sebe odgovornost in s prstom kazali na enega, češ, ta je hotel imeti vstajo. Za vse, kar smo in kar bomo storili, bomo vsi nosili odgovornost. Premislite torej! Če ste na vse pripravljani, bomo začeli, drugače pa ne!«

»Vsi prevzamemo svoj del odgovornosti!« so drugi za drugim odgovorili.

»Jaz sem,« je dodal eden izmed njih, »ustreli! Šubina in ni mi žal.«

»Nobenega ni med nami, ki ga ne bi ubil, če ga ne bi bil ti.«

»Da, jaz bi ga prvi!« je dodal mlajši mož. »Toda kaj bomo jutri storili, ko bodo prišli rdeči vojaki?«

»S puškami jih bomo dočakali!« je odgovoril Fedor.

»Velja!« so možje pritrdili. »Fedor, ti si voditelj, ti ukazuj! Toda koliko pušk imamo? Trideset. To bo premalo.«

»Ali si pozabil na to, da imajo tudi po drugih vaseh zakopane puške iz Denjkinovih časov? Sedaj jih bodo izkopali kot mi. Združili se bomo in sestavili dobrovoljsko divizijo, ki bo kljubovala rdečim.«

»Če Bog hoče, nas bo rešil!«

»Da, toda pod pogojem, da si bomo sami pomagali!«

»Nikomur ne bo manjkalo hrabrosti!«

»Ne, nikomur!«

»Ljudje, ki bi mogli obupati, bi bili tisti, ki ne vedo, kaj je vojna, ki se niso borili pod Denjkinovo zastavo,« je odločno rekel Fedor.

»Ali si slišal eno edino besedo strahu zaradi tega, kar smo doslej storili?«

Najbolje je, da jo pustimo nekaj časa krvaveti, ker se s tem sama izmiče. Na rano položimo nato razkuženo obvezo ali obliž, v ostalem pa prepustimo obravnavo zlasti večjih ran zdravniku.

Stirideset let v bolnišnici. V kodanjski splošni bolnišnici na Danskem je neka bolnica nedavno »slavila« nenavadno obletnico, namreč 40 letnico, od kar leži neprestano v tej bolnišnici. Pacientko je v starosti 2 let nenadno zadel mrtvoud, ki ga zdravniki na noben način niso mogli odpraviti. Tako so jo spravili 1900. leta v bolnišnico, ki je ni več pustila. Že davno se je sprijaznila s tem životarjenjem in si niti ne želi, da bi kdaj živela zunaj belih sten svoje bolniške sobe.

(Dalje sledi)